

Isten teremtménye vagyok. Ember, akit Isten saját képmására teremtett. A teremtés azonban nem csupán egy múltbéli esemény. Isten folyamatosan teremt engem. Folyamatosan alakít, formál. Jelen van az életemben, jelen van a körülöttem lévő világban. Van egy reménye velem kapcsolatban. Isten szeret. Lehet, hogy óriási hibákat, bűnöket követtem el, Isten akkor is szeret, a hibáimmal, bűneimmel együtt. Lehet, hogy senkit nem érdekel, mi van velem, mit érzek, mit gondolok, mire vágyom. Istent érdekli, mert van velem egy terve, egy igen jó és szép terve.

„Uram, te megvizsgálasz és ismeresz engem, tudod, hogy ülök-e vagy állok. Gondolataimat látod messziről, látsz, ha megyek vagy pihenek. Minden utam világos előtted. A szó még nincs nyelvemen, s lám, az Úr már tud mindent. Előlről és hátulról közrefogsz, s a kezed fölöttem tartod. Csodálatos ezt tudnom, olyan magas, hogy meg sem értem. Hová futhatnék lelked előtt? Hová menekülhetnék színed előtt? Ha felszállnék az égig, ott vagy. Ha az alvilágban tanyáznék, ott is jelen vagy. Ha felönteném a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le, ott is a te kezed vezetne, és a te jobbod tartana. Ha azt mondanám: Borítson el a sötétség, és az éj úgy vegyen körül, mint máskor a fény: neked maga a sötétség sem homályos, s az éj világos neked, mint a nappal. Te alkottad veséimet, anyám méhében te szőtted a testem. Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál, és amiért csodálatos minden műved. Lelkem ismered a legmélyéig, létem soha nem volt rejtve előtted. Amikor a homályban keletkeztem, és a föld mélyén elindult életem, szemed már látta tetteimet, s könyvedben mind felírta őket. Meghatározta napjaimat, mielőtt még egy is megjelent belőlük. Terveid, Uram, felfoghatatlanok, s milyen tömérdek a számuk! Ha megszámlálnám: több, mint a homokszem, s ha végére érnék, az csak kezdet volna. Vizsgálj meg, Uram, vizsgáld meg szívemet, tégy próbát és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e a gonoszság útján, és vezess el az örök útra!”

139. Zsoltár, 1-18; 23-24

Elolvassom a zsoltár sorait kétszer, háromszor egymás után, közben figyelem magamat, hogy melyik szavak, mondatok érintenek meg legjobban.

Mit mond nekem ez a zsoltár? Milyen gondolatok, érzések fogalmazódnak meg bennem a zsoltár szavai kapcsán?

Éreztem már valaha Isten jelenlétét az életemben?

Milyennek képzelem el Istent? Ha most egy csoda folytán Isten megjelenne előttem, hogy nézne ki? Milyen lenne az arca? Ha itt állna előttem, és rám nézne, mit mondana nekem?